

— Каквото ти е казалъ е лъжа! извика сърдито шевацьтъ.

— Не ми е казалъ нищо, отговори спокойно берберьтъ.

— Какъто и да е, рече гостинникътъ съ понатъртенъ гласъ, азъ намървамъ че съеѣдтъ ни Трухильо има право. Много неумѣстны работы ставатъ когато минаватъ войски презъ голѣмы градове; освѣнъ туй сичкытъ войскари ся помѣстѣтъ у гражданытъ и са храникътъ отъ тѣхъ даромъ.

— Да, да! извикахъ много търговцы.

— И които на зла честь иматъ добры кжщя, продължаваше гостинникътъ, широки дугени или голѣмы гостинници, ще бѣдѣтъ натоварены съ заповѣди за *конацы*.

— Съ сичко туй, приложи берберьтъ, господарьтъ ни, младыйтъ царь, трѣба да има за свои пазители нѣколко войны.

— Не, не трѣба! извика единъ человекъ съ широки плещи, съ червена и гжета брада и съ дивъ погледъ, и като стѣпи на повисоко отъ другытъ: не трѣба! повтаряше той; законътъ и привилегіи́тъ ни не го прощаватъ.

— Има право, рече гостинникътъ.

— Да, да! извика съ посиленъ гласъ шевацьтъ.

— И тосъ часъ престаняхъ двайсетъ или трийсетъ разговоркы; глухо мълченъе замѣсти гласоветъ и сичкытъ протегнахъ уши за да чуѣтъ оратора, който продължаваше распалено:

« Когато покойныйтъ царь Филиппъ II, подъ предлогъ да гони придворнаго Переса, доде обржженъ да уничтожи привилегіи́тъ на Арагонія едно само скърбѣше дѣто не можѣ да уничтожи и привилегіи́тъ на Навара. Което прочее не смѣи да стори Филиппъ II, ще го предприеме ли сынътъ и наслѣдникътъ му? Но ако сте Наварцы, безъ сумнѣніе туй нема да го търпите!

— Сичкы смѣ! извика гостинникътъ.

— Сичкы! изврѣщъ шевацьтъ.

— Сичкы! повтори множеството, което безъ еще